

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 178a§1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 23 października 2023r.

zażalenia obrońcy

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 14 sierpnia 2023r., sygn. akt VI Ka 579/22, o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15 listopada 2022r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 579/22 na podstawie art. 437§1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Skazany M. M. w dniu 21 lipca 2023r. skierował do Sądu Rejonowego w Lubaniu pismo będące kasacją od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15 listopada 2022r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 579/22. Następnie pismem z dnia 1 sierpnia 2023r. dodatkowo oświadczył, że jego wyżej opisane pismo ma być traktowane jako „wniosek o kasację wyroku”.

Przewodnicząca Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze zarządzeniem z dnia 14 sierpnia 2023r., sygn. akt VI Ka 579/22, odmówił przyjęcia tej kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy i wniesionej po terminie.

Skazany zaskarżył to zarządzenie wskazując, że wnosi kasację gdyż nie jest sprawcą przypisanego mu czynu, na co wskazywał już wielokrotnie.

Zarzuty podniesiony w zażaleniu jest oczywiście bezzasadny. Osobiste wniesienie kasacji jest niedopuszczalne w świetle dyspozycji art. 523§2 k.p.k., który pozwala na wniesienie kasacji na korzyść skazanego tylko wówczas, gdy wymierzono skarżonym wyrokiem (lub utrzymano nim w mocy) karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tymczasem skazanemu wymierzono wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 22 sierpnia 2022r. (sygn. akt II K 404/21) – a następnie utrzymano wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15 listopada 2022r. – samoistną karę grzywny.

W takiej sytuacji ewentualna kasacja może w niniejszej sprawie być wywiedziona jedynie przez jeden z podmiotów szczególnych wskazanych w art. 521 k.p.k.

Jeżeli zatem skazany oczekuje wniesienia kasacji w jego sprawie nie może zrobić tego osobiście, lecz winien wystąpić ze stosownym wnioskiem do jednego z tych podmiotów.

W tej sytuacji drugorzędne znaczenie ma to, że kasacja złożona osobiście przez skazanego nie spełnia wymogów formalnych dla takiej skargi i złożona została po upływie ustawowego terminu do dokonania takiej czynności.

Odmawiając zatem w trybie art. 530§2 k.p.k. przyjęcia kasacji, Przewodniczący Wydziału prawidłowo ocenił, że zachodzi okoliczność, o której mowa w art. 429§1 k.p.k., a więc, że „środek odwoławczy **jest niedopuszczalny z mocy ustawy**”.

W tym stanie rzeczy, nie budzi wątpliwości trafność zaskarżonego zarządzenia, które jako prawidłowe, należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[a!]

